



VASÁR NAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELOS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ev. ref. lelkész.
TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:
Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
„Egyházi Értekezlete“

Megjelenik:
minden vasárnap egy iven.
ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre . . . 4 kor. Negyedévre 1 kor
Fél évre . . . 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

A marosi egyházmegye értekezleti közgyűlése Mezőbándon.

Marosi egyházmegyénk értekezleti elnökségének régi vágya teljesült azzal, hogy e hó 12-ére kitűzött értekezleti közgyűlést mezőbándi egyházközségünk hívei körében tarthatta meg. Ez az egyházközség, egyik azon egyházak közül, a melyeket erdélyi egyházaink sorában őrbástyák gyanánt tekintünk, úgy felekezeti, mint nemzetiségi szempontból. A nemzetiségek lakta mezőség szélén valóban nagy misziója van Mezőbándnak s ottani egyházközségünknek. Örömmel jelezhetjük, hogy a közgyűlés hivatását betöltő, mindvégig magas szárnyalású, intelligens gyülekezés és tanácskozás volt s hisszük, hogy az ott elhangzott s egyháztársadalmi életünk fellendítését és megfelelő intézményekkel való ellátását és megerősítését célzó eszmék is termékeny talajba hullottak.

Ne legyen feltűnő, ha súlyt fektettünk arra s külön is kiemeltük azt a körülményt, hogy egyházi értekezleteink színvonalára s a megjelent tagok magaviselkedésére súlyt fektetünk. Hiszen ez csak természetes. Nincs bántóbb s elszomorítóbb, mint a mikor lelkészek s az ő példájuk nyomán velük együtt tanácskozó világiak feledkeznek meg példaadó voltukról s tanácskozásaik

ok-, rend- és elv nélküli fecsegések színhelyévé lesznek. De még ennél is szomorítóbb az, a mikor a tanácskozások utáni együttétkezés valóságos dőzsöléssé fajul. Örömmel emlékszünk a mezőbándi gyülekezésre e tekintetben is mint olyanra, a mely a kedélyesség mellett atyafiságos szeretettel telt s építő hatásu együttlét volt.

Az a körülmény pedig, hogy marosi egyházmegyénk értekezlete az egyháztársadalmi életnek intézményekkel való erősítésének szükségességét belátva, Tóthfalusi József marosvásárhelyi lelkésznek, lapunk felelős szerkesztőjének a „Keresztyén szeretet munkásság“ című felolvasása nyomán az általa kifejtett eszmék alapján: *árvaink gondozása* érdekében megfelelő lépések tételét, egy *református női gazdasági iskola, háztartási és cselédképző szakiskola* s egy *diakonisa intézmény* megvalósítása tervének propagálását határozatilag kimondta — arra az útra tért, amely értekezleti életünkben új irányt jelöl s az értekezlet egyháztársadalmi működésének magasabb erkölcsi értéket ad.

Örömmel említjük fel világi férfiaink érdeklődését s azon elveknek hangoztatását, miszerint az egyházi és világi ember egyformán felelős az Anyaszentegyházért. A mi egyedüli árnya volt az értekezletnek s a mi kemény elítélés szavait váltotta ki a lelkekből az a körül-

Szerkesztőség és kiadóhivatal
hová a lapba szánt kéziratok
reklamációk és
előfizetési pénzek küldendők
Maros-Vásárhely,
Szentgyörgy-utca 9. szám.
ev. ref. lelkészi lakás.

mény volt, hogy a marosi egyházmegye tekintélyes számu tagjai sorából alig 15 lelkész érdeklődött az értekezleti közgyűlés után. Pedig: maga a kibocsátott tárgysorozat nagyobb figyelmet igényelt volna s helyes volt az a terv is, hogy nem a jelenvoltak, hanem a távolvottak nevei vétessenek számba s találtassék út, mód arra, hogy az ilyen irányu kötelességek teljesítésére is figyelmeztetessenek a „szent nép“ érdekeltejei.

Marosi egyházmegyénk értekezleti elnöksége és tisztikara pedig haladjon a kezdett úton, buzgón, öntudatos munkával. Legyen első vezér a munkások sorában. Elismerésünkön kívül bizonyára rajtuk lesz Isten áldása is!

Hogyan kedveltessük meg gyermekeinkkel a mások bajával való törődés gondolatát?

Irta és az „Erdélyi Múzeum Egyesületnek“ 1907. június 1-én Zilahon tartott III. vándorgyűlésen felolvasta: Dr. Gidófalvy István kir. közjegyző.

Én az előadásaimmal nagyon furcsán szoktam járni. Mikor a 80-as évek végén és a 90-es évek elején Maros-Torda megyében, helyesebben a görgegyi traktusban faluról-falura jártam, hogy az írni-olvasni alig tudó népnek a szövetkezetekről előadást tartsak, azt tapasztaltam, hogy nagy áhitattal és szeretettel hallgattak a nem hullott a mag sziklás talajra Ez bátorított fel engem arra, hogy az akkori nagynevű erdélyi ev. ref. püspököt, Szász Domokost s az akkori jegyzőt, Szász Gerőt megkerestem aziránt, hogy nyujtsanak nekem alkalmat, hogy előkelő helyen, intelligens embereknek, az erdélyi részek vezetőinek gondolataimat kifejthessem. Szívesen fogadták ajánlatomat és a Maros-Vásárhelyt tartott egyházkerületi papi értekezleten alkalmat adtak, hogy a nagy templomban a „Szövetkezetek“-ről előadást tartsak.

Előadásom kezdetén a templom zsufoolásig meg volt telve. A mint azonban monoton hangon gondolataimat leadogattam, minden újabb eszmém után a hallgatóság egy jó része eltávozott úgy, hogy a mikor előadásom vége felé közeledtem 16-an maradtak a templomban. Ezek azonban mind közelebb-közelebb jöttek hozzám, nagy figyelemmel hallgattak s amint az eredmény mutatta, nem is értelem nélkül, mert az erdélyrészi szövetkezeti mozgalmat nagy méretben ezeknek az ott maradottaknak segítségével tudtam ébren tartani, fejleszteni, megerősíteni úgy, hogy ma többj mint 100.000 tagja van az erdélyrészi szövetkezeteknek.

Akkori hallgatóságom nagy részében nem volt meg a mások bajával való törődés gondolata. Ezért

volt nekem nagy baj az előadás tartása s ezért nem részesítettek engem abban a figyelemben, hogy e bajból legalább fiaszkó nélkül kerüljek ki. Csak ezen 16 emberben volt meg a mások bajával való törődés gondolata s akkor állapítottam meg magamban azt, hogy nálunk nem fektetnek súlyt arra, hogy ezt a gondolatot ne csak megismerjék, ne csak megértsék, hanem hogy ez a gondolat az emberek vérévé váljék.

Ha szerény harisnyás emberéknél tartok előadást, mindig hűséggel, szeretettel hallgatnak meg, de az intelligens osztály legtöbbször ott hagy, mert azt mondja, hogy mindezeket ő jobban tudja s miért lopja itt az időt?

Amint most itt ebben a teremben körülnézek a marosvásárhelyihez hasonló intelligens közönséget látok, de remélem, hogy e közönség nem hasonlít az akkori marosvásárhelyihez. Meglehet, hogy ismétlésekbe bocsátkozom, de amint Jézus Krisztus minden gondolatát a felebaráti szeretetre alapította s a Biblia mégsem unalmas a lelki-szegények előtt, úgy nekünk szociális gondolkozásu embereknek is a mások bajával való törődés gondolatát a felebaráti szeretettel keverve, ismételve és ismételve, bár más ruhában, mindaddig kell hangoztatnunk, míg egy intelligens tábor nyertünk meg ennek az eszmének, mert csak akkor folytathatjuk az intenzív munkát hazánkban nagy erővel és belterjesen, ha minden gondolkozó fő, minden cselekedni vágyó kéz váll-vetve, kezét-fogva segít kiépíteni azt a nagy szociális munkát, melynek egyik talpköve a mások bajával való törődés gondolata.

Ezeket előre bocsátva, áttérek előadásom lényegére.

Kedves barátaim! Kedves tanítótársaim! Szándékosan és jól megfontolva használtam e megszólítást, noha nagy részüket személyesen nem ismerem. Azonban a hallgatóságnak barátságos viszonyban kell élnie az előadással és azért tettem hozzá, hogy tanítótársaim, mert mindnyájan tanítók vagyunk, még azok is, kik a szokásos diplomát meg nem szerezték. Tanítók a szülők, tanítók a dadák és cselédek (épen ezért ezeket jól meg kell választani), tanítók a nagyméltóságú, méltóságos és nagyságos egyetemi tanárok, a nagyságos és tekintetes középiskolai tanárok, papok, a néptanítók, kántorok s mindenki, a kire a fiatalabb emberek vezetése irányítása rá van bízva, tehát minden iparos, hivatalnok, kereskedő és gazda is egyúttal. Egyszóval mindenki, mert ma-holnap mindenki idősebb, mint a másik.

A barátságos érzület pedig azért szükséges, mert a tanítóknak ezen tömege e nélkül csak felemás munkát végezhet.

Legnehezebb, de legértékesebb munkát azok végzik kik az élet kezdetén az alapfogalmakat ismeretik meg a kis gyermekekkel akkor, midőn ezek a legtermékenyebbek és a kiknek lelkét, tudását, szív-

jóságát viszik batyujukba a gyermekek az egész életen át.

A gyermekeket vezetni, irányítani, otthon tartani és munkálkodással és irányítással a megelégedett békés családi élet révébe vezérelni és az állam erős támaszává, oszlopaivá fejleszteni mindnyájunk kötelessége. Ez a munka nem kicsiny munka. Nem is lehet félkézzel elvégezni. Ehhez erős akarat, szívós kitartás, nagy emberismeret és életbölcsesség szükséges.

A nevelés a születéssel kezdődik. A család a szeretet által vezetett köztársaság, melynek keretén belül a gyermekek látják, hogy csak úgy boldogulnak ha az erősebbek a gyengébbeket, a gyermekeket szeretik, támogatják, ápolják és irányítják. Hány 5—6 esztendő leánykát ismerünk, a ki kis öccsét, vagy húgát sokkal jobban gondolja, mint akárhány felnőtt. A környezettől, szülőiktől látják ezt a példát s követik ösztönszerűleg a nélkül, hogy tudnák, hogy miért teszik. Játékbaba helyett az oda cseppent kis babát dédelgetik s ezzel meg van a jövőjük pecsételve, hogy ha felnőnek gondos jó család anyák legyenek.

Hogy ez az ösztönszerű buzgóság ne lankadjon, meg ne mételyeztessék, a gyermek körül foglalatoskodó cselédeket, dadákat a szülőknek nagyon jól meg kell választani. Legjobb, ha irni, olvasni tudnak és a gyermekek képzelődő tehetségét foglalkoztatják az által, hogy a szülők által neki átadott gyermek-meséket olvasgassák és azokat mondogassák el. Ne bízzák a cseléd fantáziájára a mesemondást, mert az álképletekkel, rémmesékkel tölti meg, az akkor még romlatlan és a legtermékenyebb agyat.

Minden gyermeknek a családban romlatlannak kell maradnia. Ezt a romlatlan kis gyermeket a törvény parancsánál fogva előbb kisdudovodába, később népiskolába kell küldeni. Vétket követ el mindenki, de kivált a gyermekkertész és a tanító, ha a család által a gyermekbe oltott mások bajával való törődés gondolatát kiöli, vagy megfélemezi. A mások bajával való törődés gondolatával nem akarom a gyermeket terhelni, sem a tanító nevelési rendszerét megnehezíteni. Könnyen megy az egész, csak szeretet, gondosság, az egyének megfigyelése és jóakarát kell hozzá. Ha a kisdudovodában a gyermekkertész a gyermekeket olyan munkára szoktatja, hogy közösen, együttesen alkossanak egy előttük nagyobb és így szebb dolgot: meg van mentve a gyermekekben a mások bajával való törődés gondolata. Ha a gyermekkertész a gyermekkel különböző színű papírcsillagokat állítat elő, nevüket mindenike ráírja és azután megmagyarázza, hogy ez a kis csillag magában véve még szinte semmi, de ha össze fűzi és kis kosarat vagy papírszőnyeget készít belőle, meg van alakítva a legkissebb erők által az első „kosár, vagy papírszőnyeg szövetezet“. Anyagilag ez nem nagy értékű, de az eredmény, az egymásra támaszkodás nem maradhat el

nyomtalanul, mert egész életén át végig fogja kísérni a gyermeket.

A másdik esztendőben a kisdudok már más értékesebb, piacképes dolgokat is állíthatnak elő, mert ha a gyermekkertész ügyes, akkor a még fiatal, munkabíró erővel gyufaszálakból, kemény és színes papírosból igen sok értékes karácsonyfadiszit készíthet és szívesebben venné meg a jobbmódu szülő, mint a külföldi selejtes árut.

Igy alakulna meg minden kisdudovodában az „első magyar karácsonyfadiszit termelő szövetezet“.

Fele tréfa, fele játék, de mégis csak nagy dolog az, ha e két év emléke a mások bajával való törődés gondolatával telítve marad meg a gyermek agyvelejében. Ezt már bajosan mossa le az iskola, bajosan az élet.

Az elemi iskolában a tanító a gyermekekkel már a dolog velejét ismertetheti meg. Megtaníthatja például, hogy a társadalom nem egyéb, mint a tett szolgálatok kölcsönös kicserélése. Alkalmas, kedves olvasmányokkal, alkalmas szép példákkal kell a fogékony lelket napról-napra megtermékenyíteni. Száz és száz példát hozhatnék fel, de az idő rövidségére való tekintettel csak egy párra terjeszkedem ki.

Egyik budapesti külvárosi iskolában az egyik növendék megbetegedett. Az orvos egy liter kina-bort rendelt neki. A szülőknek nem volt módjukban ezt megszerezni.

A tanítónő a gyermekek lelkéhez szólt s kérte, hogy adják össze a bor elkészítéséhez szükséges két koronát. Minden gyermek tehetsége szerint adott néhány fillért s így apránként összerakosgatva, egybegyűlt a liter kina-bor ára. A leánykák aztán maguk vitték el tanuló társuknak és boldogok voltak, hogy segíthettek rajta.

Egy másik iskolában a leánykák országos vásár alkalmával pénzt adtak össze és az összegyűjtött pénzen, olcsó áron szövetezetdarabokat, fonalat és gombokat vásároltak. Miudezt egy dobozba helyezték. Ez volt a raktár. S valahányszor kifeslett valamelyik leányka ruhája, rögtön kijavították a kicsinyek ruháit úgy, hogy a családok ettől a gondtól teljesen meg lettek mentve. Olvastam egyik leányka levelét melyben így ír erről a munkáról: „A fonat nagyban vásárolva három krajcár helyett csak kettőbe kerül. Majd ha nagy leszek oda törekszem, hogy összeálljunk néhányan jó gazdaszónyok, amilyen magam vagyok. hogy cukrot, kávét, fűszereket, szóval mindent, a mi szükséges, közösen beszerezzük, így kevesebbe kerül“. Ezt másképpen úgy is kifejezhetjük, hogy a férj fizetésének vásárlóképeségét fokozzuk, amivel bizonyára többet tehet az aszszóny, mintha maga is fizetéses állásra törekszik.

(Vége köv.)

Alkonyatkor.

Jer, feleség, oly szép az alkonyat,
Öledbe lehajtom fejemet —
Beszéljessünk míg a zsongó kebel
S a sötétség mindent eltemet.
Gyermekeink már nyugodni tértek,
Mi virrasszunk álmaik fetett
S míg ők álmodnak édes álmokat,
Én, majd, halkán beszélek veled.

. . . Sokszor elborul felettünk az ég,
Alig hiszünk, hogy még kiderül.
Reánk tör zord, zivataros éjjel
És tép a sors könyörtelenül.
Elcsüggedten, sokszor reményt veszve
Roskadunk a sok teher alatt,
Sokszor már a kétségbeeséstől
Alig választ el egy pillanat.

Sokszor kísér itt a sötétségben
Rideg guny, halálos gyűlölet.
Az emberek nem hogy segítenék,
Záporral szórják ránk a követ.
Némán türünk, csak a könnyünk omlík
S erősebben szoritunk kezét —
Amikor már mindenki elhagyott
Akkor megtaláljuk az eget.

Csüggedt lelkünk újra szárnyára kél
Bíró hittel száll, száll fel oda,
Hol megtaláljuk azt, kiről tudjuk,
Hogy nem hágy el bennünket soha.
A míg ez a hitünk el nem vész
Sorsunk még sem lesz olyan sivár
Mert lelkünk a nehéz küzdelmek közt
E hitben meg-megpihenni jár.

G. Diószeghy Mór.*

* Boldogult barátunk és munkatársunk haatyudala volt e mély érzésből fakadt népköltemény.

Isten ígéje.

Ima.*)

Hatalmas Isten, világok Ura, kiben nincsen változás vagy változandóságnak árnyáka, ki öröktől fogva voltál, vagy es leszesz, mi változandóság gyermekei hálás érzelmekkel, szent megilletődéssel borulunk arca előtted e ránk nézve megható, ritka ünnepen.

Mert „micsoda az ember, hogy megemlékezel róla, vagy az embernek fia, hogy meglátogatod őtet“! . . . kicsinységünk érzetében porba omolva,

*) Irta és elmondotta *Dengel Géza* ev. ref. lelkész Nyárad-magyaróson Pataki Dénes kántortanítónak június 1-én tartott félészázados tanítói és házassági jubileumán.

szent remegéssel szólunk Hozzád így a zsoltárfíróval, oh Úram!

De lelkünk megnyugszik te benned, mert te hozzánk jó vagy, kegyelmes vagy, Atyánk vagy nekünk, s mi rólunk, gyermekeidről nem feledkezel el, sőt gondviseeléssel híven kísérsz, megtartasz minket életünk útain.

Ime, megemlékezel rólunk és összegyűjtél most is szent házádba, jó Atyánk, hogy egy öreg szolgádnak megtartásán örvendezzünk s ő veled együtt mi is hálákat rebegjüek te néked az erőért, a segedelemért, a kegyelemért, mikkel őt az élet útain mindmáig elhalmozád. Ötven éve Uram, hogy elindult pályáján munkálni a te dicsőségedet; ötven éve, hogy élettársával kezelt-kézbe téve, elrebegették ajkai színed előtt a boldog holtomiglan-holtáiglant Mennyi nehéz küzdelmet, szenvedést, bút küldtél életére e hosszú pálya alatt, csak te tudod, oh Mindeneket-tudó; mi csak azt látjuk, hogy mindeztideig megtartottad őt testi-lelki egészségben, családi életét megáldottad szerető gyermekekkel s a tisztos ősz fejeket hálás gyermekek, unokák és hű rokonok szeretete áldólag sugárolja körül. Csak azt látjuk, hogy küzdelmes pályáján Te bened bízva, híven megállott s a gyöngye gyermekek szereiből értelmes, erős nemzedékeket nevelt anyaszentegyházunk, magyar hazánknak boldogítására, a te neved dicsőségére.

Oh, mindezekért a buzgó hálának, a magasztalásnak érzelmei fakadnak föl kebleinkből te hozzád jó Atyánk s összekulcsolt kezekkel kérünk: pihentesd meg Lelkedet e pillanatban a te öreg szolgádon, hogy teljék jó kedved és gyönyörűséged az ő áldásos életében: áld meg őt továbbra is testi-lelki erővel, hogy munkálhasson, mindig még bölcsességed elvégezte, emberi nemünk haladására, övéinek boldogítására s hűségének jutalmául életének alkonyuló napjait aranyozza be a híven elvégzett munkának boldogító tudata, övéinek szeretete, embertársainak pedig becsülése és tisztelése.

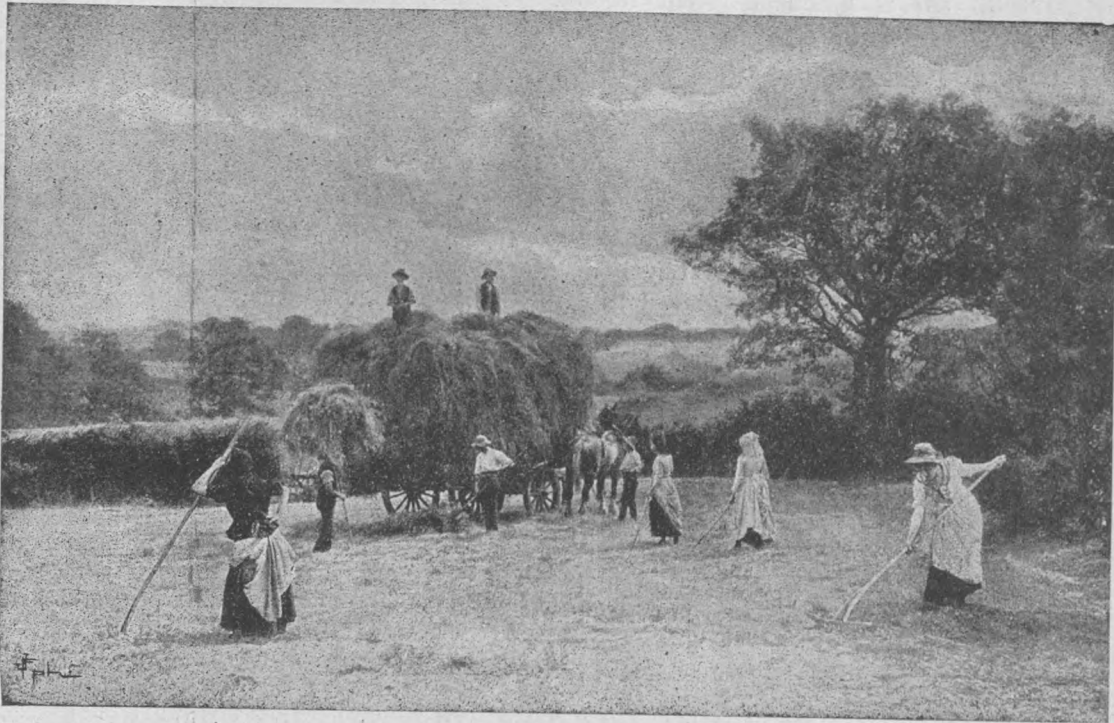
Minket pedig, kik e pillanatban ő veled együtt örvendezünk a te megtartó kegyelmeden, taníts meg oh Uram, az ő példájából, hogy te nem a hivatal nagysága szerint, hanem a hűség szerint jutalmazod az embereket; taníts meg, hogy a hív munkás megkapja jutalmát már itt e földön lelkiismeretének megnyugtató szavában s majd egykor te nálad egy soha el nem muló élet boldogságában Ámen.

Ha embereknek vagy angyaloknak nyelveken szólássék is, a szeretet pedig nincsen én bennem, olyllyá lettem mint a zengő érc és a pengő cimbalom.

I. Kor. 13, 1.

A szeretet hosszútűrő, kegyes a szeretet, nem irigykedik a szeretet, nem cselekszik álnokul, nem fuvalkodik fel.

I. Kor. 13., 4.



A réten.

Egyháztársadalmi élet

Egyházi értekezleti közgyűlés. A marosi egyházmegye, egyháztársadalmi közgyűlését e hó 12 én tartotta meg Mező-Bádon. Jelenvolt ezen az egyházmegyének s az értekezletnek elnöksége, világiak, egyháziak, elég szép számmal s megjelent az egyházkerületi értekezlet egyházi alelnöke Nagy Károly kolozsvári ref. theol tanár, akinek érdeklődése és megjelenése igen jó hatással volt az értekezleten megjelent tagokra s a hallgatóságra. Az értekezlet tagjait Viskya Gyula mezőbándi lelkész fogadta és a gyülekezés után, a harangok istentiszteletre hívó szavai mellett vonultunk templomba, a melynek padsorai szorongásig megteltek az egybeseregelt hivekkel. Imát Ravasz János az egyházmegye őszintén szeretett esperese és egyházi-beszédet Kovács László koronkai lelkész tartott, ki alapigéjéül Máté ev. VI 33. versét választotta. Hogy az ima s egyházi beszéd szívből szívekhez szóló istenige hirdetés volt, azt felesleges mondanunk, hiszen építő, emelő hatásuk mindvégig uralta a lelkeket.

A tulajdonképi értekezleti közgyűlést Benedek Dénes makfalvi lelkész, egyházi elnök nyitotta meg, tartalmas értekezésben s hódolattal emlékezett meg néhai Kovács Ödön és Kovács Albert ref. theol. tanárok áldásos életéről. Ők Mezőbánd kebeléből kerültek ki s lettek nagyok egyházi életünkben. Tóth László értekezleti egyházi titkár, karácsonfalvi lelkész, részletes jelentésben számolt be az elmúlt év munkásságával s a közgyűlés teljes elismeréssel vette tudomásul a tartalmas évi beszámoló jelentést. A pénztáros, Molnár Lajos harasztkereki lelkész rövid elszámolásában az volt a legsomorubb mozzanat, hogy neve-

zett atyánkfiát a pénztárnokságról lemondott. Pedig örvendező lélekkel hittük s reméltük, hogy legalább ezen munkakörben velünk marad a küzdők sorában.

Ezután egy kedves, megkapó tény következett. Benedek Dénes üdvözölte Nagy Károly theol. tanár atyánkfiát, mint az egyházkerületi értekezlet egyházi alelnökét s biztosította őt arról, hogy egyháztársadalmi ügyünk buzgó harcosa a marosi egyházmegye. Nagy Károly megragadva az alkalmat, megkapó közvetlenséggel tárta fel egyháztársadalmi munkásságunk jelentőségét s különösen kérte a tagokat a hü kitartásra, munkásságra, mert ezzel a magyar kálvinista egyház érdekeinek szolgálatával együtt, testvértelen, sok megpróbáltatáson keresztül ment nemzetünk érdekeit is a legigazabban szolgáljuk. Utánuk Tóthfalusi József marosvásárhelyi lelkész értekezett a keresztyén szeretet munkásság jelentőségéről s felhívta a figyelmet azon kötelességekre, amelyek az egyháztársadalmi munkásság keretébe okvetlenül felveendőek, mint: az ifjak lelki gondozása, betegekről való gondoskodás stb. Felolvasása keretén több eszmét vetett fel, s kérte, hogy lehetőleg gyülekezetenként gondoskodjanak az egyháztársadalmi munkásság vezetői az atya nélküli árvák, a szegény családok körében született csecsemők, illetőleg betegágyas anyák táplálásáról, s az árva leányok érdekében egy cselédképző intézet kezdeményezését javasolta, amely a Magyarországon teljesen ismeretlen háztartási, főző és gazdasági szakiskolával egészíthetnék ki. A gyülekezet nagy érdeklődéssel hallgatta végig a fejtegetéseket s Nagy Károly egyh. kerületi alelnök javaslatára megbizta felolvasót a tervezet megvalósítása céljából alkalmas javaslat elkészítésére. Most Ferencz Mihály Zsigmond derék tagtársunk fel-

olvasása következett, aki az újabb egyházpolitikai törvények jelentőségéről szolt. A szép tanulmány mindvégig lekötötte a hallgatók figyelmét s Nagy Károly, Kovács László és Tóthfalusi József hozzászólásai után a leg'eljesebb elismeréssel adózott a közgyűlés e szép munkáért.

Ezek nyomában a tisztujítás s egyházi vezetőembereinkről való szeretetteljes megemlékezés történt meg, s ez alkalmat arra is felhasználtuk, hogy báró Bánffy Dezső egyházkerületi főgondnoknak s dr. Bartók György püspökünknek táviratilag üdvözöltük.

Elismeréssel adózva a vendéglátó derék egyházközségnek s lelkészének Visky Gyula atyánkfianak, közös ebédre gyűltünk össze, ahová akkorra már megérkezett hivatali elhalaszthatatlan elfoglaltsága miatt eddig távol volt világi elnökünk Csontos Olivér egyházmegyei-gondnok kedves atyánkfia is.

Mi magunk egy szép s lélekemelő építő nap emlékét hoztuk el Mezöbándról. Vajha a mi emlékünk se maradna nyomtalanul ottani hiveink lelkében.

Nyárádmagyarós ünnep. Lélekemelő, megható ünnepély folyt le a nyárádmagyarósi ev. ref. egyházközségben június hó 1-én. A község érdemes tanítója ekkor ünnepelte tanítási működésének félszázados évfordulóját s ugyanekkor tartotta meg nejével ujszékelit Szabó Rózával aranylakodalmát. Bizony ily szép ünnepeket nem sokan érnek az emberek közül teljes lelki és testi egészségben és mi, a kik végig néztük ennek főlemelő lefolyását, abban a tudatban távoztunk el, hogy ilyet többet talán nem is lesz alkalmunk az életben látni.

Az ünnepély, melyre már napokkal azelőtt érkeztek az ünnepeltnek távolban lakó gyermekei és rokonai, délelőtt fél 10 órakor vette kezdetét a helybeli ev. ref. templomban, hol a népes gyülekezet mellett, előkelő közönség foglalta el a tágas templom pad-sorait.

Jelen voltak: Deák Lajos kir. tanácsos, tanfelügyelő és neje, mint násznagyok, Ravasz János ev. ref. esperes és neje, Máthé József a marostordai ált. tanítótestület elnöke, a nyárádmenti tanítói kör egész testülete, a környék ref. papsága és az ünnepelt gyermekei, nagyszámu rokonsága. A „Jövel szentlélek Uristen” egyházi ének elhangzása után Dengel Géza helybeli lelkész emelkedett a szószékbe és buzgó alkalmi imádságot mondott. Azután Szabó Lajos a nyárádmenti tanítói-kör elnöke nyitotta meg a kör díszgyűlést s lelkes szavakban üdvözölte az ünnepelt kartársat. Kelemen Pál márkodi tanító ünnepi beszédet tartott, melyben szépen vázolta a tanító fontos szerepét a társadalom életében s e mellett régebben a tanító lenézett, elhanyagolt voltát, küzdelmes életét és szépen mutatta ki, hogy az ünnepelt mindezekkel a nehézségekkel megküzdött, mert lelkese, szeretet vezette e pályára s a régi csekély fizetésből hét gyermeket nevelt fel, mindeniket tisztességes társadalmi álláshoz juttatva. Fábián Ödön nyárádszeredai tanító pedig az ünnepelt élet- és jellemrajzát olvasta fel, melyen egy sok küzdelmen átment, de hivatását mindig hiven teljesítő tanító megható pályája tárult a hallgatóság lelki szeméi elé. Mindkét beszédet zajos tetszés és az ünnepelt lelkes éltetése követte.

Ezután Ravasz János esperes könnyekig megható szép beszédében áldotta meg az ősz házaspárt, felmutatva életükben az isteni gondviselés kifogyhatatlan jóságát, mely mindezeideig mintegy kézenfogva vezette az élet küzdelmes utain. A könnyező öregekkel együtt könnyezett az egész hallgatóság.

Erre a szebbnél-szebb üdvözletet következtek. Deák Lajos tanfelügyelő a kultuszminiszter nevében köszönetét és elismerést nyilvánított az ünnepeltnek hosszas és áldásos tanítói működéséért. Ravasz János esperes a marosi egyházmegye, Rozsnyai József körjegyző a helybeli polg. község, Dengel Géza lelkész az egyházközség és iskolaszék, Tályai György a görgényi tanítói kör, Máthé József a marostordai ált. tanítótestület nevében tolmácsolták hálájukat és elismerésüket az ünnepelt érdemei iránt.

A helybeli egyházközség egy szép aranyórával lepte meg az ünnepeltet, ezzel fejezve ki háláját és ragaszkodását tanítója iránt. Könyvekig megható volt amint a gyermekek nevében az ünnepelt fia, Pataki Dénes búzai pap megköszönte a szülőknek a gondot és szeretetet, melylyel irántuk, gyermekek iránt mindig viseltettek. Még Szentmártoni Bálint tanító szavalt el ez alkalomra irt szép költeményét s miután az ünnepelt meleg szavakkal megköszönte az ünnepeltetést, a közönség a Hymnust énekelve a templomból kivonult.

Az ünneplő közönséget ebédre az ünnepeltnek látták szívesen, hol még sokáig maradt együtt lelkes hangulatban a közönség.

Az Isten áldja meg őket kegyelmével bőségesen továbbra is. Egyházunkat pedig sok ilyen lelkes, hü munkás tanítóval!

Dengel Géza
lelkész.

H i r e k.

Olvasd a bibliát!

Az Isten megtartja Noét.

Mózes I. k. 8, 1, 16.

Az özönvizzel végződik az emberiség történetének első korszaka. A föld minden népeinek legrégibb mondái közt ott találjuk az özönviz történetét. India, Mexikó, Khina régi hagyományai mind, de tanubizonytságot tesz a tudomány is arról, hogy az általános nagy katasztrófa határkövet állított két korszak között. A 6 és 7 részben elmondottak komoly intésül szolgálnak nekünk, hogy ne éljünk vissza Isten hosszútűrésével, hanem igyekezzünk megnyerni azt a kegyelmet, miről a 8 rész története szól.

Aranymondás. Az igazaknak megmaradása az Úrtól vagyon. 37 Zsolt. 39.

Oktató jegyzetek:

I. Az istentelenek pnsztulása. Hosszútűró volt az Úr, mi-kor az egész emberiség elpártolt tőle. Szent Lelke által intette az embereket, mégis megkeményítették szívöket. Noé tiszta élete figyelmeztetés volt, hogy ök is megtérjenek, mégis a bün útján maradtak. S végre jött az ítélet. Az Úr int bennünket is a lelkiismeret hangján; mi is látjuk a tökéletes, igaz ember, Jézus Krisztus életét. Ne tegyünk ugy, mint az akkori emberek. Esztellennek tartották

Noét, mikor a bárkát építette. Mikor késett az Isten büntetése, azt hitték, sohasem jó az, s végre mégis elragadta őket az ítélet. Bizonyosan el fog jönni a világ végítélete is.

II. Az igaz ember megtartása. Bármily nagy volt az akkori világ eltévelyedése, bármily sok volt a csábítás és kísértés — a többség befolyása — mindez nem tántorította el Noét. Hihetetlennek látszott a hirdetett ítélet — ő mégis hitt. Alávetette magát Isten akaratának és hite és engedelmissége miatt megtartotta az Úr. S az ő igazsága által megtartott az egész házanépe. Ő vele együtt voltak eltemetve az özönvíz idejében, ő vele együtt támadtak fel. Mi is ragaszkodjunk ahhoz, kinek igazsága tökéletes, a Jézus Krisztushoz. Ő vele temetessék el, a mi ő emberünk, ő vele kezdjük új életet és fogadjuk el azt a szövetséget, melyet ő általa akar az Úr velünk kötni.

Amerikában, Johnstown mellett nagy gáttal összegyűjtötték több oda nyíló völgy patakját s az így alakult nagy tó vizét sok gyár hajtására használták fel. Egy nap repedés mutatkozott a gáton. Egy bátor férfiú, Revere Pál, lóra kapott s a völgyen lefelé iramodva ezt kiáltoita: Fel a hegyekre, mentsétek meg magatokat. Voltak, akik hitték szavának és felszaladtak a magaslatokra; mások pedig bolond embernek tartották. Pár pillanat múlva megtört a gát s a vízár elpusztította a virágzó völgyet. Fogadjuk el hittel az isteni íge intéseit.

— Az állam az egyház szolgálatában. Az Erd. Prót. Lapból olvassuk: Győrből értesülünk, megbízható forrásból, hogy Apponyi Albert gróf, közoktatási miniszter, rendeletet küldött a győri m. kir. áll. tanítónő-képző intézethez, arra utasítván, hogy a felvételnél előnyben részesítsék, minden mások felett, a győri Orsolya-zárdából a tanítónő-képzőbe átlépni óhajtó növendékeket. Győrben állami polgári, vagy talán alsóbb leányiskola is van; de az állami tanítónő-képzőbe nem ennek és társainak, hanem az Orsolya-zárdabelieknek áll első sorban rendelkezésére. A bejutni kívánók tehát a klastrom kapuin keresztül fogják keresni az utat az állami képezdebe. Ez se rossz; a magyar kir. kultuszminiszter az állami iskola elnéptelentésének szolgálatába. Mi mindent nem fogunk még megérni?!

— A király június 8-iki koronázási jubileuma. A jubiláris ünnepélyek lezajlottak. A király elutazott. Az ünnepélyek lefolyásának, hatásának nem nemzeti, annál kevésbé politikai vonatkozásairól kívánunk szólni. Egy dynasztikus államban csak természetes, hogy az uralkodó 40 éves megkoronáztatását megünnepli az állam és a nép, hanem hogy ezt is felekezeti célokra foglalják le: egyrészen ez az, ami megbotránkosztotta. A nagy kormány idevonatkozó előterjesztéseiben többek közt szerepel az is, hogy az állam Árpád fejedelem állítólagos sírja felett egy római kath. tempomot építet. A gombhoz már varrják a szorgalmas szabók a kabátot. A templom mellé zárdát terveznek, melyet a Pálos szerzeteseknek (fehér barátok) szántak. Ilyenek ez idő szerint Magyarországon nincsenek, tehát telepíttetnek. Valóban jó ellenszere a kívándorlásnak. Gratulálunk a honmentő gondolatnak.

— A „Vasárnapi Ujság” június 9-iki száma 33 képet közöl, Árpád sírhelyéről, a Fővárosi Muzeumból, a rudolfsgnadi árvízről, a rozsnyói Kossuth, a hajduböszörményi Bocskai és a zolyomi Rákóczi-szobrok leleplezéséről stb. Szépirodalmi közlemények: Adi Endre és Dutka Ákos versei, Mikszáth Kálmán és Pekár Gyula eredeti s Wharton Edith angolból fordított regénye. Árpád sírhelyéről Szalai Károly ír, a Fővárosi Muzeumról Schöpflin Aladár. Egyéb közlemények: Vámbéry Ármin cikke: „magyarok és tatárok.” elhunyt költőnk, Platty Adorján arcképe és nekrológja, tárcacikk a hétről, gróf Eszterházi Pál négyes fogata, melylyel 3 nap alatt hajtatott Debrecenből Budapestre s a rendes heti rovatok: Irodalom és művészet, közintézetek s egyletek, Sakkjáték, Képtalány, Egyveleg stb.

„Vasárnapi Ujság” előfizetési ára negyedévre négy korona, a „Világkróniká”-val együtt négy korona 80 fillér. Megrendelhető a „Vasárnapi Ujság” kiadóhivatalában (Budapest IV. Egyetem utca 4 szám). Ugyanitt megrendelhető a „Képes-Néplap” a legolcsóbb ujság a magyar nép számára, félévre két korona 40 fillér.

— Nyilvános nyugtázás és köszönet. A harczó leányegyházközség részére adományozott Szöcs Sándor ny. körjegyző egy csinos urasztalát, értéke 24 kor., Bence János mezőpaniti kertész egy gyönyörű urasztal terítőt, értéke 12 korona. A nemesszívű adakozók e helyen is fogadják hálás köszönetemet.

Boér Károly, ev. ref. lelkész.

— A morva testvérek. A morva testvérek felekezete, amelyet még Husz János szerveztetett, a napokban ünnepelte meg a fennállásának 450-ik évfordulóját. Ez a felekezet nem nagy, de keresztyéni munkássága bámulatos.

— Kérelem a pápához Egy híres francia ujság azt a hirt hozza, hogy mintegy 3000, az időben már jól előre haladt plébános azt kéri a pápától, hogy engedje meg az ifjú papi nemzedéknek a megnősülést. Ugy a papoknak egy, mint a világiaknak nagy része óhajta e kérdésnek a teljesítését. Igazuk van. A sok erkölcstelenség ellen, amelynek sok plébánia a szemtanuja: csak így lehet sikeresen védekezni.

— Vakok intézete Miskolcon. Miskolcon a vakokat gyámolító országos egyesület tanintézetet állított fel, hol a szerencsétlenek nemcsak írni, olvasni taníthatnak meg, hanem valamely iparágra is kiképezik.

— A Los von Rom. Vagyis az El Rómától! cím alatt folytatott mozgalom, amely körülbelül tíz évvel ezelőtt kezdődött, a múlt évben is sikeresen folyt, a mennyiben az 1906-ik évben ismét 4000 r. kath. vallású egyén tért át az evangélikus egyházba. Ausztriában a hivatalos kimutatás szerint is kilenc év alatt 42 ezer róm. katolikus lett protestánsná.

— Közel Wiesbadenhez állítólag agyon akarták löni Vilmos német császárt. Ehrenheim és Hatteresheim városok között, egy dombtetőről rálőtt valaki egy gyorsan száguldó automobilra. A golyó az utasok feje fölért repült el s így senkinek baja nem történt. Néhány perc múlva ugyanezen úton Vilmos császár automobilja száguldott keresztül. Azt hiszik, hogy a merénylő tudta, hogy a császár erre fog utazni, s a golyó neki volt szánva, 1000 márka jutalmat tűztek annak számára, ki az állítólagos merénylő kiletét felfedezi.

Hirek az országból.

— Apponyi és Andrássy a királynál. Apponyi Albert gróf a tegnap délután kihallgatáson volt a királynál. Kihallgatása csaknem egy óra hosszat tartott. Közvetlenül Apponyi után Andrássy Gyula gróftól fogadta audiencián a király. A belügyminiszter — mint a közvetlen környezetéből jövő hírek jelentik — az alkotmánybiztosítékok ügyéről referált. Az udvari ebéden, mely öt órakor volt, a kabinet minden tagja résztvett s hír szerint a király hosszabb ideig fesztelenül beszélgetett a kormány tagjaival, különösen pedig sokáig Andrássy Gyula gróffal. A dinner után a kabinet tagjai a miniszterelnöki palotába sétáltak át, hol rövid ideig

tartó tanácskozás folyt. Félhivatalos jelentés szerint a kiegyezés kérdése és a Vajda ügy volt a megbeszélés tárgya. Andrássy Gyula gróf ezután még az alkotmány-párt klubhelyiségében is megjelent, hol reményének adott kifejezést, hogy az alkotmánybiztosítékok ügye nemsokára rendbejön s ha az kormányválság nem lesz.

— **Erőteljesebb parlamenti akció.** Nagyon érdekes mozgalomra határozta el magát a függetlenségi párt számos tagja. Körvonalozni óhajtanák azokat az alkotásokat, a melyeket társadalmi és közgazdasági téren a népiélet előmozdítása, a kisgazdák és kisiparosok érdekeinek sürgős védelme szempontjából megtenni önkvetlenül szükséges lenne.

Falusi kép.

Perzselő a hőség. A nap merőlegesen tűz alá a hegyoldalra, hol Andris gazda a szőlőjében kapálgat. Nagyon vontatottan megy a munka. Meg-megáll, leve-szi fejről a pörge kalapját s letörli ingujjával a veritéket homlokáról, aztán mereven, üres tekintettel maga elé bámul egy darabig. Majd ismét marokra fogja a kapát s belevág a szikkadt földbe. De csak sehogy sem izlik a dolog. Alig kapál körül egy tőkét, megint csak abba hagyja s maga elé mered. Tűrhetetlen ostoba hőség! Hisz csak ne sűtne úgy az a bolond nap. Persze, persze, Andris gazda. Bezzeg vagy három héttel ezelőtt nem is volt, akkor csak úgy égett a keze alatt a munka, csak úgy hangzott a nótájától a hegyoldal s egymaga többet végzett, mint a vincellérje meg a felesége együttvéve. De most? Eh!

Gombház hej! ha leszakad
Egy helyébe...

Nem, a nótázás sem megy már. Nem csoda, az ember majd megsül ebben a nagy melegben

Vékony, éles, de kedves tiszta hangocska rezgi át a forró levegőt, giling-giling!

Delet harangoznak a hegyoldali kis kápolnában. Olyan pici a harangocska, mint egy jóra való csengő, de azért megteszi a szolgálatot elhallik a legelrejtettebb zugba is s a dolgos kezek sietve teszik le a szerzőt s keresik fel a nagy diófák kellemes hűvös árnyékát. A faluból felvezető úton egymásután tűnnek fel a kurta rokokós, pirosképű menyecskék, fejükön kis kosarakkal, gyorsan tipegnek előre vidám nóta közben.

A déli ebédet viszik az uruknak.

Andris gazda is ott áll még kezében a kalapjával ami még a harangocska megkondulásakor került le a fejről, de ima, az nem jött az ajkára, csak nézett, nézett arra felé, a faluba vezető utra, mintha ő is várna valakit. Pedig dehogy is vár, talán csak megszokásból teszi.

Az arra járó asszonyok hangos köszöntésére riadt fel. Bosszusan dobta el magától a kapát s lassan megindult ő is egy terebélyes fa felé, ott letelepedett az árnyékába, elővette a tarisznyáját s feltálatl magának.

Egy kis fehér szalonna, mely a melegtől már majd felolvadt, egy drb. száraz barna kenyér, meg vagy egy-két zöld paprika és egy kulacs csal a tavalyiból, ebből állott a tarisznya tartalma. Hát biz ez szomorú, mert Andris gazda módos gazda volt, meg aztán máshoz is volt szokva. Vagy három héttel ezelőtt

nem hiába tekingetett ő sem a faluba vezető utra, a sok nóta közül egyik biz neki szólt, a sok kosár közül egy neki volt szánva, a sok menyecskéből az egyik az övé volt.

Hát biz az jobb világ volt, mi tagadás benne. Akkor párolgó levestel kezdték (mer, hogy az asszony is vele evett persze egy tálból) folytatták jóízű káposztával (ezt az Andris nagyon szereti), melynek tetején illatos kolbász diszelgett s ettek hozzá friss fehér otthon készült czipót; azután forró perzselő csókokkal végezték az ebédet. Mert nagyon szerették egymást, Andris gazda meg Julis. Hogy eshetett mégis úgy?

No ez cifra kis történet.

Ugy kezdődött a dolog, hogy Andris gazda egy vasárnap templom után betért a „Mócsi” boltjába, a többi gazdával mondd, de el ne hidd, egy pohár borra. Egyből kettő lett és így tovább, a végre az lett, hogy Andris gazda lekéselt egy kissé az ebédéről, s mikor megérkezett, az asszonyka nem a legbarátságosabban fogadta, bizony menyecske módjára elmondogatta a véleményét az ilyen-olyan korcsmázó emberről, akiről ha tudta volna... és így tovább. Andris a pityókös fejével feldühödött és megütötte csak épen egy kicsit a képes felit. Az asszony pedig sarkon fordult és se szó, se beszéd, hazament az anyjához. Szép kis eset! De hát minek szól bele az ura a dolgába. Mintha talán neki nem volna szabad egy kicsit a kocsmába tévedni, ha van otthon jó bora. Mert van. Hisz neki eszébe se jutott vóna, úgy hitták be, meg aztán... azóta se volt. Azért nem kellett volna ott hagyni őt. Nem bizony! De hát csak haragudjon, ő nem bánja, nem megy érte, neki így is jó. Majd bizony, hogy még ő...

Andris gazda dühösen elkezdett falatozni a zsíros szalonnából, meg a száraz kenyérből, de csak ismét elszontyolódott.

Hm, hm, gondolkozott tovább, pedig a közmondás is azt tartja, hogy a pénz olvasva, az asszony vérs jó. Meg aztán jóra való menyecske el se hiszi az urának, hogy szereti, míg egyszer amúgy Isten igazába el nem veri. Igaz, hogy a Julis módos leány volt, hisz a kastélyban is szolgált, hát egy kicsit kifinomodott, de azért még sem kellett volna azt úgy a szívére vennie. Most itt hagyta a faképnél. Pedig már a gölya is ott kelepelgetett a házuk körül.

No azért mégis csak az ő fia lesz az. Mert fiu lesz az bizonyos. Andris lesz a neve, mint az apjának. Jaj, de helyre kis legényke lesz. Vesz majd neki piros rász csizmácskát, fodros gyócs gatyácskát, ezüst petykés kis pruszlikot. Mily boldogan fog menni vele vasárnap a szentegyházba s onnan szépen haza. Dehogy megy a korcsmába, dehogy. Otthon aztán már várja őket a kapuba az asszony. Az asszony? Igen, az most haragszik és talán várja, hogy ő megkérlelje. De abból nem lesz semmi, csak azért sem.

S Andris gazda belerakja a tarisznyájába a maradékot (pedig elég maradt, mert tudj Isten, nem izlett neki az étel, bizonyára a hőség miatt) s végigdül a fa alatt. Hiába akarja más felé terelni a gondolatait, csak visszatérnek az asszonyhoz.

Ugy mondták reggel, hogy ma lesz a nagy nap, szörnyen szerette vón tudni, fiu lett-e? Mert hogy nagyon szerette volna. Szundítani is akart egy keveset, de nem tudott, ezek a tolakodó legyek nem hagyták nyugodni. Persze, mikor a Julis ölébe hajtotta a fejét, akkor nem bántották, mert az elzavarta őket.

Nem is erőltette tovább a dolgot, felkelt s mert

dolgozni sem volt kedve, vállára kapta a tarisznyát, fejébe nyomta a kalapját s megindult a faluba vezető úton. Haza igyekezett.

Amint beért a faluba a pappal találkozott. Illedelmesen megemelte kalapját.

— Adj Isten Andris gazda — szól a lelkész. Már ilyen korán hazajött. Vagy igaz is, biztosan megtudta kigyelmed is az örömhirt. Hát fiu lett, szép fiu büszke lehet rá, én már láttam, épen most jövök onnan, megmutatták. Jól teszi, ha meglátogatja őket s megkérleli, jól teszi. Mondtam én mindig, hogy jó szive van kigyelmednek, arany szive! Hát csak menjen! Isten áldja!

Azzal elment a lelkész ur, Andris még köszönni is elfelejtett, örömeben-e vagy bosszuságban.

Hogy fiu lett, annak örült, hisz előre tudta ő azt. De hogy ő menjen őt megkérlelni? Hogy neki arany szive van? Nohát majd megmutatja ő, hogy vasból van. Nem megy oda, pedig csak egy utcán kellene befordulnia,

Duzzogott, szörnyen duzzogott. Hát szép a fiu? I épen odaért az utcasarokra; ott van ni, a negyedik köz a napáé, ott a piros muskállival ékes ablakok mögött ott motyog most az ő fiacskája. S ő nem láthatja. Dehogy nem.

Nem jár erre most senki, talán csak elmehet az ablak alatt, mintha erre volna dolga s egy pillanatra megláthatja a fiacskáját, csak egy pillanatra. Csak épen, hogy arra fordítja a fejét, mikor elmegy az ablak alatt. Már oda is ért. Ejnye ezek a muskátlik előfordnak előtte mindent. Körülnéz hirtelen és oda sompolyog az ablakhoz s lopva befekint. A szive hevesen dobog.

Ott fekszik a patyolat fehér ágyon az ő szépséges, haragos Juliskája, de most nem haragszik, hanem édesen mosolyog le az ölében motoszkáló apróságra.

Oly édes, oly megkapó, gyöngéd ez a jelenet, hogy Andris gazda szive is olvadni kezd. Mohón nézte az elé táruló képet s észre sem vette, hogy a napa, Julis anyja már a kis kaput is kinyitotta s mosolyogva vonult vissza. Andris anélkül, hogy tudott volna, már bent volt a pitvarban, keresztül osont a konyhán és lassan felnyitotta az ajtót. Háttal volt felé az asszony; lassan mögéje sompolygott. egy pillanatig gondolkodott s aztán gyöngéden megölelven feleségét, bűnbánóan így szólt:

— Julis, ugy e megbocsátasz? — majd hozzátette — a fiunk kedvéért.

Az asszony egy pillanatra megrezzent, de mlkor látta, hogy az ura szól így hozzá, az öröm könnyeitől ragyogó szemmel felelt:

— Igen, Anris, a fiunk kedvéért.

S hosszú csókban forrtak össze ajkaik. „A fiunk” pedig eleinte édesen mosolyogva nézte e jelenetet, de csakhamar megunva ezt éles visítással figyelmeztette az apját, hogy ő most itt az első személy. S a boldog apa reszkető kezébe szorítva az édes csöppséget, könnyes szemmel csókolgatta az ő békitő angyalát.

A Dr. Schmidt G. főtörzsorvos és physikus által feltalált híres

FÜL-OLAJ

megszüntet gyorsan és alaposan időközi süketéget, fülfolyást, zúgást és nehézhallást még idült esetekben is. Ára üvegenként használati utasítással 2 frt. Kapható Debreczenben, Kossuth-utca 8. szám az „Arany Egyszarvu“-hoz című gyógy-szertárban.

Agrár takarékpénztár r. t. Maros-Vásárhelyt.

Teljesen befizetett alaptőke egy és fél millió korona.

Flókiintézetek és kirendeltségek:

Csikszereda, Gyergyószentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda. Parajd, Sz.-Udvarhely, Sepsiszentgyörgy és Székely-Keresztur.

Jelzálogkölcsonöket nyujt földbirtokra és bérházakra legjutányosabb feltételek mellett, ugyszintén törlesztéses kölcsönöket 500 koronától kezdődőleg a törlesztést és kamatot magában foglaló fél évi részletfizetések ellenében 4 1/2 o/c alapkamattal.

Leszámitol 6 hónapi lejáratig terjedő váltókat, utalványokat és adósleveleket.

Elfogad betéteket könyvecskére, folyó, vagy cheque számlára és azokat rendszerint felmondás nélkül fizeti vissza.

Bank és pénzváltó osztályunk üzletköre:

Értékpapir, idegenpénzek vétele és eladása.

Tőzsdei megbízások.

Sorsjegyek eladása letétjegyre és egyenlő havi részletfizetésre. Az első részletfizetése után a sorsjegyekre eső nyereség már a vevőt illeti.

Kölcsönök nyujtása értékpapirokra.

Osztálysorsjegyek főelárusítása helye. Szelvény-beváltás.

Letétek. Elfogadunk értékpapirokat, okmányokat megőrzésre.

Költségmentesen megvizsgáljuk mindennemű sorolás alá eső értékpapirok huzását.

Kivándorlóktól érkező pénzek, utalványok, csekkek legolcsóbb beváltási helye.

Képviseli a legrégibb és legnagyobb biztosító intézetet a „Trieszti Általános Biztosító Társaság” (Assicurazione Generali) és eszközöl tűz-, üveg- és jégkárt, valamint betörés elleni, végre élet és balesetelleni biztosításokat a legolcsóbb díjak mellett.

FERENCZ JÓZSEF KESERÜVIZ

AZ EGYEDÜL ELISMERT KELLEMEZSÉZŐ TERMÉSZETES
HASAJTÓSZER.

„KÖZHASZNU SZÖVETKEZET”

magyar nemzeti alapon álló kultur és humán-célok támogatására alakult pénzüintézet

KOLOZSVÁRT UNIÓ-UTCZA 20.

Elfogad takarékbetéteket, naptól-napig számított 5^o/_o-os kamat mellett és a tőkekamat-adót is az intézet fizeti.

Váltó-leszámitolást és rövid lejáratu jelzálogkölcsönök folyósítását kedvező föltételek mellett eszközli.

Tisztviselői törlesztő kölcsönöket folyósít 10—12 évi törlesztésre.

Az intézet most van átalakulóban 300.000 kor. alap-tőkével bíró részvénytársasággá, hogy kitűzött feladatait hathatósabban szolgálhassa.

Egy részvény ára : 100 kor., mely apróbb részletekben, az év végéig fizetendő be.

Eddigi kezdetleges helyzetében is már

12000 koronát

osztott ki az intézet magyar nemzeti alapon álló egyházak, iskolák segélyezésére.

**A részvényjegyzések folyó évi június hó végéig
elfogadtatnak.**